

809: ² «Ego Spanellus, presbiter, fratribus de Gerre --- meas villas de Segnis [ms. Seguis] et Curticella et Osset et Baben --- augmentare potui, sive de compra, sive de comite Fredolo --- confratribus de Ger --- in loco de Ger ['Gerri']» (Colle. Moreau I, 22⁵ ss.); 815: «in valle Signicitana cum omnes fines suos: de Castello Nigro³ usque in Fonte Rubia, et de Collo Spina usque in collo Guarneri» (SerranoS., NHRbga., p. 77).

927: «Ual Seyniz [altre ms.:] Ualseyniu» (SerranoS., o. c., 221); 938: com afr. del riu Isàvena: Singeu (o bé Singelle) (Serrano llegeix Singalle, o. c.; Abadal mateix doc. llegeix Singall, P. i R., p. 359); 938: «in valle Singicci» (imprès: Singicti, Abadal, P. i R., 358).

Les de Senyiu eren pastures molt disputades: 1-VIII-947, «Altercatio fuit inter homines de Benasco et de Valle Singici, per ipsam stivam de Balira --- ita ut se invicem interficerent --- de cenobio Uvarra --- ipsum cuvile q. nuncupant Lena --- usque ad ipsas Neras» (i al dors: «Ovarra puede pacer por todo Ribagorça: tiene estiva en Seniu» [impr. Seniu]; ⁴ 975: «castello Sangici» (Abadal, P. i R., n.º 236) mateix doc. que el de 975 en Serrano, o. c., on Sangici va citat junt amb Os Sobirà; 987: «ecl. vocabulum Stum. Julianum, in com. Ripacorcense, in valle Signicitana» (Abadal, P. i R., n.º 272).

1036: Valle Cengnis (impr. Cenguis) (Li. Feud. Ma. I, 74); S. d. (c. 1044): valle Sengniz (Senguiz: Li. Fe. Ma. I, 118); 1044: valles Sengici (bis) (id. I, 118); ³⁰ 1045: valle Cengis (ibid. I, 117); 1072: valle Segnicii (Serrano, p. 29); 1094: «--- Talar(n)d, Assoa et Val Se<n>giz, Esil ---» (Li. Fe. Ma., § 49, I, 64.13); 1100: Seyniz [var. ms.: Siniz] --- habet --- Segniz tales afrs.: --- ad collo d'Espina --- podio Clerent --- podio de Senargue [var. ms. Sanarque]; Princ. S. XII: «valle Singicitana, Gaucerandus de Castello-nigro et P. Bremundus de Calvera ---» (Cart. d'Alaó, SerranoS., NHRbga., 280); Princ. S. XII: valle Signici (Serrano, o. c., 228); 1136: «valle Singicitana» (Serrano, 278); ⁴⁰ 1165: Sennid, butlla papal (Kehr, Papsturk., 411); 1276: «vayl de Senyiu» [impr. Senyn] (Soldevila, Pere el Gran, vol. I, 2a. p., 77); 1277: vayl de Seyiu [Seyn] (Sold., o. c., 83); 1301-1302: P. de Valle Senicci, arxipreste de Saragossa, era procurador de Jaume II, a la Cort Papal (Finke, Acta Ar. I, pp. cxxx i 118-125).

Després el llogaret central de la vall s'anava des poblant. 1495: Seniu [Senin], ja només tenia 5 focs, segons aquest cens; 1620: Seniu (Bu. Ass. Exc. Cat. ⁵⁰ XI, 124).

Sintèticament totes les dades, en el fons, són conformes amb la forma viva, pron. seniu; si bé la *y* està sovint notada imperfectament per *n* o per *y*, altres cops ⁵⁵ *yn*, altres *gn*, altres *ng* —però seguint-hi *i*, *sengi-* és signe inequívoc de *yi*; o bé, acumulativament, *ngn*.

La *y* final havia de venir de l'africada pre-catalana *-dz*, que va notada *-ci* o bé *-z* o *-ç* o *ð* (solament hi va com *-s* en algunes de molt arcaïques, a. 809).

Quant a la síl·laba inicial, la vocal és *e* (o bé *i*, que pot ser hiperllatinitzat), fora d'algunes de les més antigues, on veiem *Sa-* (a. 788, 975), que essent en data tan singular i remota pot ser variant pre-romana, coexistent amb l'altra; i en tot cas és clar que no hi pot haver aquí la neutralització (*a* = *ə* = *e*) pròpia del cat. or.

En el doc. de 938 és increïble la *á* de la penúltima, pot ser errada per *e* (com hi ha *é* en el doc. de 788) la qual es concep que sigui evolució diferent de la *i* del sufix; també costa de creure en aqueixa grafia *-lle* de 938: potser hi ha mala lectura prenent els dos pals d'una *u* per les dues tiges de *ll*; o bé és que hi hagué el canvi esporàdic de *-y* en *-l*, tal com en *rel* < ¹⁵ *raiu* RADĪCEM o *gual* < VADUM.

En fi, partint d'una base SENGIÇE la formació adjectiva *valle Sengicitana/Singi-* és normal.

ETIM. Està verge d'estudi. Només SerranoS. pasatgerament hi apunta dues vagues paronímies, amb uns noms potser cèltics: *Singidunum* (que es creu nom antic de Belgrad) perquè *dunum* és cèltic —no sempre, cf. art. *Besalú*— i alguna tribu de les que arribaren fins a Galàcia d'Anatòlia, pogué quedar-se pel camí; i encara que no sigui arrel cèltica conspícua, Dotin (*Manuel*, 324) li hi assenyala algun enllaç, i Whatmough registra un *Singenia* (*Dial. Anc. Gaul*, 51).

Deia Serrano (p. 51) «cerca de Sigüenza existe la alqueria de Sēñigo que en los Ss. XII y XIII fue un medianetum entre Sigüenza y Atienza», suggerint que l'etim. del nostre nom «parece igual». Podia semblar-li perquè desconeixia (com els altres) la forma real i viva del nom que ens interessa: tots divaguen entre *-gici*, *-nui* etc., i ignoren l'accentuació; però la real, *Senyiu*, *-iz*, en la *i*, és incompatible amb el proparoxíton *Sēñigo*. Que un nom ja antic prop de SEGONTIA i ATTENTIA, i el medi robustament cèltic de la OLCADIA (*Alcarria*), vingui d'una relíquia cèltica, és raonable; però ho seria ben poc en les nostres latituds.

I com que tampoc fóra fàcil explicar *-igo* ni *-iz* a base del cèltic:

Pensem si no seria més aviat algun NP germànic. El quadro de l'antroponímia germànica coneguda no és massa animador, car Först. només registra 5 noms en SING- (col. 1338); hi ha certament formacions de NPP germ. en *-IK*, i en vaig assenyalar un parell de casos catalans en *-iu*, provinents de llur genitiu *-ICI* —en *-RICI* són molts, en *-ICI* pocs (*Formiu* FRUMICI: E.T.C. I, 51). Però potser seria una arrel peculiar als visigots, car entre aquells 5, hi ha un *Singeric* magnat got, i un *Singifridus* bisbe got; el que m'hi animava és que el nom *Singifredus* de fet és bastant freqüent, designant gent d'església, en els docs. del Pallars, de c. al S. x, p. p. Abadal (*P. i R.*, p. 536). Llavors potser podríem llançar-nos a postular un NP *SINGIK, que hagués pogut donar aquell *Sēñigo* de Sigüenza; i en genitiu, *SINGICI, el nostre. Però, ai, desil·lusió: no existeix aquest nom en el recull tan complet de Förstemann; i és ben arriscat suposar-lo, essent poc pro-